

מחנה קליינר שנתמך על-ידי דויד לוי, היה בטוח בניצחונו. אך שני אנשים של יצחק שמיר, רוני מילוא ומיכאל דקל, הפכו את הקערה על פיה

מיכאל - שוב מי?

בצהרי יום חמישי ישב רוני מילוא כמיסעדה מפורסמת במרכז תל-אביב וסעד ארוחת-צהרים רשנה. ליד השולחן הסמוך ישב חברו לתנועת חרות, שמונה עם מחנהו של השר דויד לוי.

רוני, מי ינצח? שאל החבר. מילוא השיב ללא היסוס: "אנחנו". כך שיחו המופתע היקשה: "איך אתה כליך בטוח בניצחון, כשמחנה יצחק שמיר לא פעל כלל?" הסביר מילוא: "אומנם אני הצטרפתי לפעילות רק לפני

ראש המחלקה, רפאל קוטלוביץ. ראשי חרות ניסו למנוע את רוע-הגזירה, אך לשווא. בתחילת חודש ינואר, ערב כינוס הוועד הפועל הציוני, בחרו חברי חרות הצה"ר - בשר ללא תיק אריאל שרון, לתפקיד רב ההשפעה (העולם הזה 11.1.84). קליינר ויתר על מקומו במירוק, ואהרון הוכס בקרב נגד שריהיטחון לשעבר.

שרון לא עבר את מיכשול המוסדות הציוניים וחרות הצה"ר היתה אמורה לבחור מועמד חדש מטעמה לתפקיד.

בתפקיד את קליינר. עוד מטה היה חדרו של מיכה רייטר, באגף האירגון של חרות כמנצחת-זאב. קליינר עצמו וחברו הטוב, דויד ("דודי") אפל, שותפו לעסקים של הקבלן שלום אהרון גניש, עברו

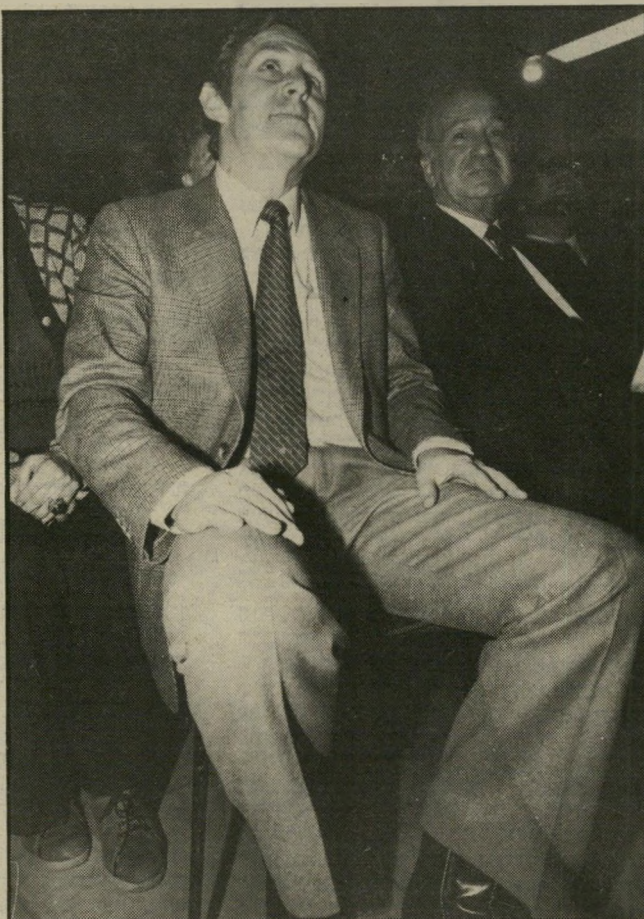
ממקומות שונים וכתיאום עם שלושת המוקדים בשיכונע המצביעים. אהרון, שחור ממקום מושבו

מהומה במצודה מרצה כשנודע על השתתפו בהצבעה, נסערו מאוד. באולם-הכניסה של מצודת-זאב מרצה מהומה קטנה ואף הונפו ידיים.

"דד שטידמר!" ח"כ מיכאל קליינר, שהתחרה על תפקיד ראש מחלקת העלייה בהסתדרות הציונית העולמית, וטען שכרוז שהופץ נגדו, דמה לפירסומי הביטאון הנאצי.

"מעשה הונאה" חיים אהרון יושב רגוע לפני היוודע ניצחונו. לפני כן טענו אנשי קליינר, שאהרון השתמש בחתימתו של ראש-הממשלה שמיר, על מיסמך סרק.

כשגרירות ישראל בקולומביה, התמקם במישרדיו של הקבלן אוסקר פרישר מראשי תומכיו. רק סמוך לערב ההצבעה נכנסו מילוא וסגן שר החקלאות, מיכאל דקל, לפעולה נמרצת למענו.

צריך לעזור לשמיר

ני המומרים נאבקו על קולותיהם של 99 מצביעים. על הנייר היה לקליינר רוב ברור. אך בשבוע שקדם להצבעה התרחשו אירועים שונים, שלא היו קשורים זה בזה, שהעמידו את בחירתו בספק. במרכזם, התערבות מישרד ראשי-הממשלה במאבק.

מאיר כהן אבירוב, סגן יושב-ראש הכנסת, שתמך בבחירת קליינר, הסביר שהוא חוזר בו מתמיכתו, משום שהופעל עליו לחץ כבד. והעיקר - אחד המישרדים הממשלתיים שברא שות שר המישיפחה הלוחמת, התחייב לסדר ג'זבים בצפון הארץ ל-15 מאנשי מטניף חיפה.

סגן השר במישרד ראשי-הממשלה, רב שילנסקי, הסביר שהוא לא יצביע בניגוד לצו מצפוננו, אך נאמר לו שיפסיק לפעול לטובת מחנה לוי. לכן הוא לא יוכל לגייס בין חמישה לשישה איש נוספים.

שר-התחבורה, חיים קורפו, פנה לעורך-הדין רב מלמן, לשעבר שגריר-ישראל בפורטוגל, ואמר לו: "דוב, צריך לעזור לשמיר". מלמן שאל בחיוב: "מה, שמיר מתפטר מראשות הממשלה ויתמודד מול קליינר על תיק העלייה?" אך המסר של קורפו היה ברור.

כשיחות רבות שקיים קליינר, לפני חודש, הוא הסביר שפרישתו הזמנית מהמירוק, למרות שהשקיע בו מאמץ רב, נובעת מראייה לטווח-ארוך. אם שרון לא ייבחר, כפי שהוא חזה, יפול התפקיד לידי כפרי בשל, על אהת כמה וכמה שהוא כבר עבר בעבר בסוכנות כמנכ"ל המחלקה לחינוך יהודי בגולה.

המוקד המרכזי היה מישרדו של היהלומן, דויד ("דודי") מור, ממחנה לוי. המישרד ממוקם בבניין הבורסה הקטנה ברמת-גן. מור לחם להצלחת קליינר, משום שזה הבטיח שאם הוא ייבחר לתפקיד, הוא יתפטר מהכנסת, ומשמעות הדבר כניסתו של מור לבית-הנבחרים, תפקיד שהוא מייחל לו כבר זמן רב.

מטה אחר מוקם בסוכנות היהודית במישרדו של רובי ברגמן, שהחליף

שלושה ימים, אבל אין את מי לשכנע. כולם כבר משוכנעים.

שני המשוחחים התכוונו, כמובן, לבחירות שנערכו באותו ערב במצודת זאב, ובהן נבחר נציג חרות לתפקיד ראש מחלקת העלייה בהסתדרות הציונית העולמית.

לבאורה היה זה קרב בין ח"כ מיכאל קליינר ובין עורך-הדין חיים אהרון, שגריר ישראל בקולומביה. למעשה, היה זה קרב בין מחנה לוי ומחנה שמיר על עמדת בוח רבתי-עוצמה בתנועה. אך בעיקר היה זה סיבוב נוסף במאבק עתיק הסר-פשרות, מאז תחילת שנות ה-70 בין קליינר ומילוא, שנחשב כיום האיש החזק של חרות. תחילת המאבק על תיק העלייה, נקצרה, הוא כדלקמן: היהודים האמריקאים, הנוטלים חלק בפעילות ההסתדרות הציונית דרשו להדיח את